

Uč ma dýchat'

I.

A Ty si mi povedala:

"Ak už naozaj musíš ísť,
tak ešte na okamih.

Som tu pre Teba.

Viem, čo chceš povedať,
že nesmieme...

A preto.

Budeš mi chýbať.

Pod' bližšie.

Pod' už.

Ponor sa do mňa.

Počkaj chvíľu.

A uč ma opäť dýchať."

II.

Pozri sa do môjho vnútra.
Na to pole opustených veží.

Ako medzi nimi bežím.

Hľadájuúc smútok,
ktorý som do jednej ukryl.

Vymáhaním Tvojich slz.

Cítim, že som blízko.

Že je to to miesto.
Kde ma posledne zradili zmysly.

Riadený šumom červených vrán.
Ktoré sa napriek sľubu vrátili.
Aby vzápätí zmizli.

Sledujem Ťa z diaľky.
Z najvyššieho bodu zasneženej veže.
Ako nás spája čo sme mali.

A ako nás dnes delia mreže.

III.

Čítam si Tvoj odkaz.
Kde sa pýtaš.

Či sme opäť sami.

Či je moja bolesť
a Tvoja láska
len rozdielnym liekom.

Pre tie isté rany.

Čítam si Tvoj odkaz.

Dopisujúc chýbajúce slová.

Na chýbajúce strany.

IV.

P.S.: Čítala si tú knihu, ktorú som Ti poslal? Zaujala ma myšlienka, že minulosť je minulosťou až keď nebolí. Pripomenula mi miesto, kde sme sa lúčili.

P.S.2: Niekedy Ťa tam čakám. Najčastejšie v nedeľu. Vietor listuje v spomienkach a ja predstavujem, aké by to bolo, kebyže prídeš vyzdvihnúť čas, ktorý tam pre Teba odkladám.

P.S.3: Lúbim Ťa.

Tým som povedal všetko podstatné.

V.

A Ty si mi povedala:

"Ak máš náhodou čas.

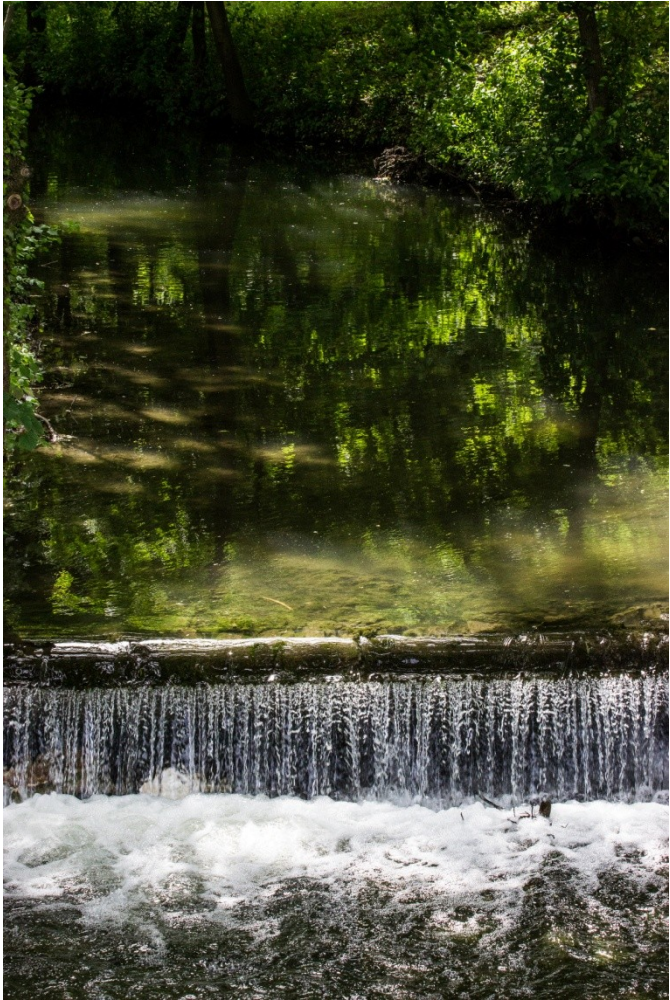
Sadni si ku mne.

Vyslobod' myšlienky.

Dýchaj moju prítomnosť.

Zavri oči.

A tíško sa do mňa zaľúb."

VI.

Keď si pri mne sedela,
Tvoje slzy padali do mojich očí.
A ja som cítil,
že Ťa chcem.

Že je ľahšie ukradnúť more.
Otočiť dážď.
A riekku zdržať.

Ako Teba nepobožkať.
Len ku mne schúliť.
A silno držať.

Niečo v tom zmysle,
tak neopísateľne
bezbrehom.

Niečo, po čom aj Ty túžiš.

Len sa mi cez deň bojíš povedať.

VII.

Keď zaspávaš.
Cítiť spomalenie rotácie Zeme.
Slnko sa vzdialuje.

Prezerám si Tvoje fotografie.
Opäť tie, na ktorých sa pozeráš do diaľky.

Nevidieť pery.
Si tam šťastná?

Veď ma ešte nepoznáš.
Aj keď sa ma v hmlistých predstavách
nevedomky dotýkaš.

Som sám.

Zrazu si namýšľam,
že ma vidíš.
Že vieš, že Ťa čakám.
Kým v sebe nájdeš dôkaz.
O nevyhnutnosti mojej existencie.
A sa prvýkrát spýtaš

"Lúbiš ma ešte?"

VIII.

Odchádzali sme, každý cestou vlastných myšlienok. Želal som si, aby si sa nikdy necítila sama, keď budeš pri mne. A Ty si si želala, naďalej vstrebávať moju prítomnosť, aj keď budeme od seba. Odchádzali sme spolu, odkladajúc tretie pranie na neskôr.

IX.

A Ty si mi povedala:

"Ak máš ešte stále strach, že sa do mňa zamiluješ.

Je to na Tebe.

Môžem Ti prestat' písať,
Tvoje slová vnímať a
niekedy na Teba myslieť.

Len, vieš,
už som to skúšala.

A čím dlhšie
si mlčal,
tým väčší som mala v noci strach.

Ako veľmi Ťa už potrebujem."

X.

P.S.: Jedno miesto, kam tajne chodím, Láska moja, že Ťi mám opísať? Vieš, ak by si ma pri písaní videla, ako márne navrhujem nové znaky. Pre ticho. Pre svetlo. A pre tie vzácne vône, ktoré si tu v knihách nechala. Určite by si prišla.

P.S.2: Do strednej vzdialenosti, medzi našimi mestami. Tam, kde sa prelína naše váhanie, či sme bližšie k zaľúbeniu alebo ďalej od dotyku.

XI.

A Ty si mi povedala:

"Dobrú noc.
Už je neskoro.

Aj keď sme si
na seba
tak zvykli.

Pokúšam sa
Ti
všetko zatajiť.

Aj to,
že Ti
noc čo noc
do tmy šepkám:

Ak máš ešte
miesto v srdci,
tak sa neboj,
len ma
tam prikry.

A do rána stráž."

XII.

V noci.

Keď som zostrojil dážď.

Bola si už dávno...

...v mojom sne.

Šepkal som Ti,

čo si šepkajú kvapky.

"Ostaňme spolu.

Presne ako sme."

XIII.

...a Ty si mi povedala:

"Zo začiatku.

Keď si pri mne sedával.

Diala sa vo mne prvá zmena.

A Ty si sa pýtal: Kedy presne?

Ja len viem,

že si raz odišiel.

A ja som našla v dlani zvláštne chvenie.

Pod kúskami Tvojho mena."

XIV.

A Ty si mi povedala:

"Mal si pravdu.

Keď sme z nášeho miesta odišli.

Ostalo to miesto vo mne.

Niekedy si tam tajne predstavujem.

Ako sa vrátiš.

Aby si do mojej ruky písal básň.

A len ja budem vedieť.

Že je pre mňa."

XV.

"Pamätáš? Keď som vkročila do Tvojho srdca..."

"A my sme v ňom spoločne blúdili?"

"Áno. Cítila som, že som niečo blízke našla, len ako byť spolu."

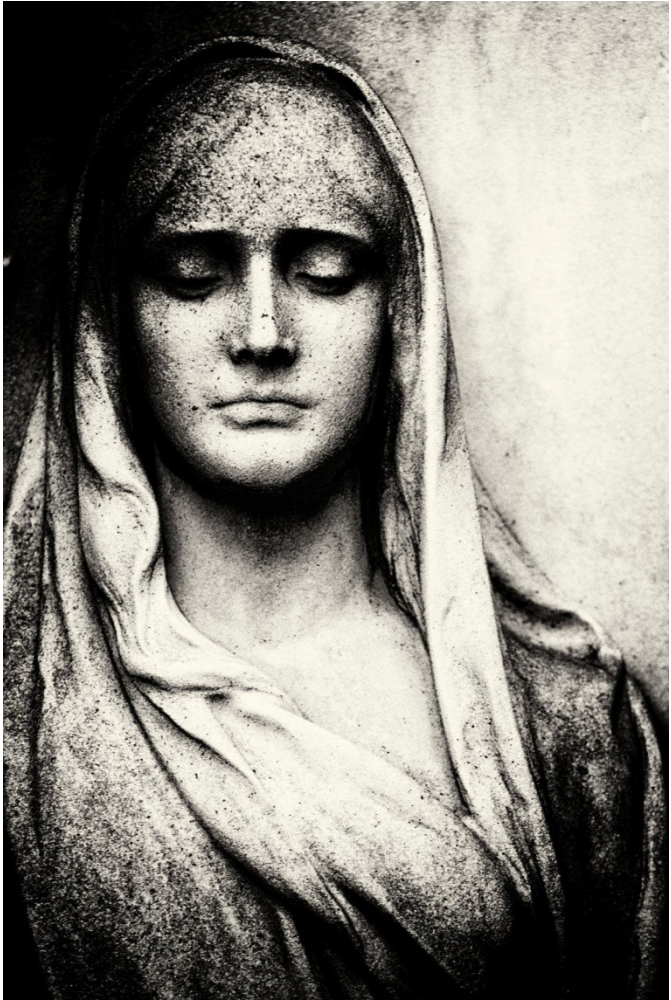
"Bez toho, aby sme sa iným stratili?"

"Chcela som Ťi povedať: rozdeľ moje city na tisíc častí a opatrne každú váž."

"Aby som zistil, ktoré z nich len mne patrili?"

"Možno. Aj kvoli strachu, že skončí máj."

"A my by sme sa odtiaľ vrátili."

XVI.

A Ty si mi povedala:

"Prezrad!

Z Tvojho uhla pohľadu.

Prečo som dnes v rozpakoch.

Tak trochu zasnívano.

Do prítomna.

Vnorená.

Keď si pri mne Ty.

Tajne sledujem.

Či ma skúmaš jemne.

Z Tvojho uhla pohľadu."

XVII.

Apríl.

To je to miesto.
Kde sa najradšej skrývam.

Keď poviem "Tu som!".
A so všetkým naďalej splývam.

Apríl.

To je to miesto.
Kde bdiem a nerušene snívam.

Ako niekedy odchádzam.
A ho ešte viacej vnímam.

Apríl.

To je to miesto.
Kde som sa narodil.

A kde dodnes bývam.

XVIII.

Ak ma ešte ľúbiš.

Nikdy.

Inokedy.

Len.

Dnes.

Mi to priznaj.

XIX.

A Ty si mi povedala:

"Ak ešte veríš, že je všetko predurčené.

Neváhaj!

A už sa v sebe vyznaj.

Zober ma na všetky miesta.

Kde si na mňa tajne myslel.

A dotykmi

sa ku mne priznaj."

XX.

Aké prirodzené je sobotňajšie ráno.
Keď si pri mne.

(Držíme sa za ruky.)

Prirodzené
ako nepodstatné je miesto.

Keď si pri mne.

A píšeme si do dlaní záruky.

Nezlomiteľné.
Ako krídla času.
Ktorými sa ma nevedomky dotýkaš.

Keď si pri mne Ty.

XXI.

A Ty si mi povedala:

"...chcela som písať básne,
ale nakoniec som si ich nechala.

Ukryté v srdci."

XXII.

P.S.: Odpusť. Miestami som písal hmlisto.
Preskakujúc známe myšlienky.

P.S.2: Možno tak isto, ako keď sme nečakane sami.
Chýbali mi slová. (Alebo trošku odvahy?)

P.S.3: Kvapka lásky je menej ako to, čo máme. A
omnoho viacej ako more rozvahy.

XXIII.

"Pamätáš?"

Keď som povedala.

Že moje včerajšie prania sú dnešné chvíle.

Zamyslene si pozeral cez vložky."

"Vieš. Ja som cítil,

že tie chvíle sa vrátia.

Ako zajtrajšie spomienky."

XXIV.

A Ty si mi povedala:

"Už v prvý deň.

Keď si ma obkľúčil slovami.

Rozprestrel si vo mne stráž.

Chcela som utiecť.

(A až v jej strede šepkať.)

Vymaň ma do Tvojich snov.

A to čo získaš.

V sebe chráň."

XXV.

23:14

Mám slzy v očiach.

Ich zvláštny druh.

/Už sú na ruke./

23:17

Len tie prvé.

23:40

Zrazu viem.

Mýlil som sa.

23:49

Boli to iskry.

00:07

Veď vieš.

Aj myšlienky.

Sú v tme.

Presnejšie.

XXVI.

Poslednú noc som nemohol zaspať.

(Máš pravdu. Niekedy nie sú na smútok žiadne dôvody.)

A predsa.

(Neviem, či to bol ešte sen... Potok. Alebo celý svet.)

Kto mi zmeškané svitanie do okien privial.

Hodiny som vo vnútri, to isté, ako vonku, vnímal.

A svetlo? Pýtaš sa.

Svetlo, ktoré ostalo nazvyš.

Som do všetkých slov prilial.

XXVII.

A Ty si mi povedala:

"Prvýkrát, keď si mi šepkal,

že ma unesieš.

Myslela som, že len žartuješ.

Aby si zistil, či odtajíš môj úsmev.

Ale vieš. Až teraz.

Keď som tu pri Tebe otvorila oči,

cítim, že sa Ti to

už vtedy

podarilo."

XXVIII.

"Zrazu počuť ticho.
Ako pochabý šepot.

Možno listu
už netreba výhľad.

Strom.

Ani vietor.

Letí svojvoľne.

Na neznáme miesto.

(Ešte chvíľu.)

Je sám."

(...a ten čas vo mne vpred a späť striedavo prúdil. Až kým zaplavil všetky aleje. Môj svet. A Tvoju zvedavosť. Ktorá Ťi na perách dozrela do jemnohravého: "Prezrad' mi! Čo si predstavuješ?")

XXIX.

"Pamätáš? Keď som sa Ťa pýtala... aký svet by sme videli."

"Ak by sme v inom čase vznikli?"

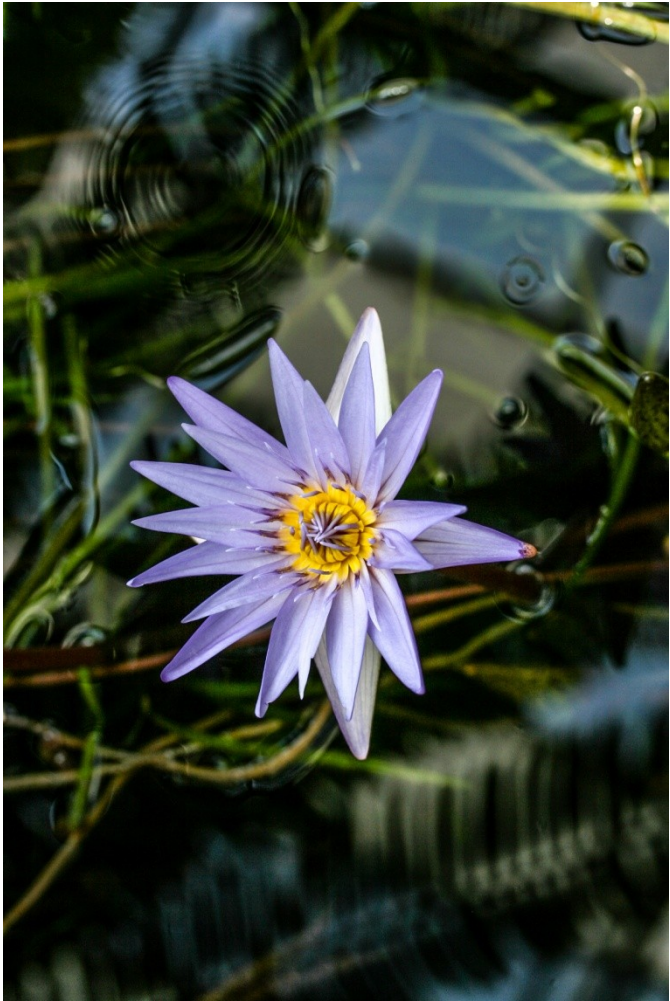
"Áno. Povedal si, že sme tak či tak spojení. Že by sme sa našli."

"Aj keby sa proti nám spikli."

"Že to, čo máme v srdci, je nevyhnutné. Aj pre tých, ktorí si myslia, že si na iné zvykli."

"V tej chvíli som sa Ťa chcel dotknúť. Zatvorila si oči, načúvajúc..."

"Ako stromy nad nami potajme kvitli."

XXX.

Z Tvojej nehy vzniklo moje mlčanie.
Z môjho mlčania Tvoj pohľad.
Z Tvojho pohľadu moje myšlienky.
Z mojich myšlienok Tvoje skúmanie.

Z Tvojho skúmania moje slová.
Z mojich slov Tvoje dotyky.
Z Tvojich dotykov moje "Ľúbim Ťa."
A z môjho "Ľúbim Ťa" Tvoja neha.

XXXI.

Raz mi jeden bozk zachránil život.

A dodnes...

nemožno ho minúť.

Ty si povedala:

"Neviem prečo Ťa ľúbim."

A prikryla si pery perami.

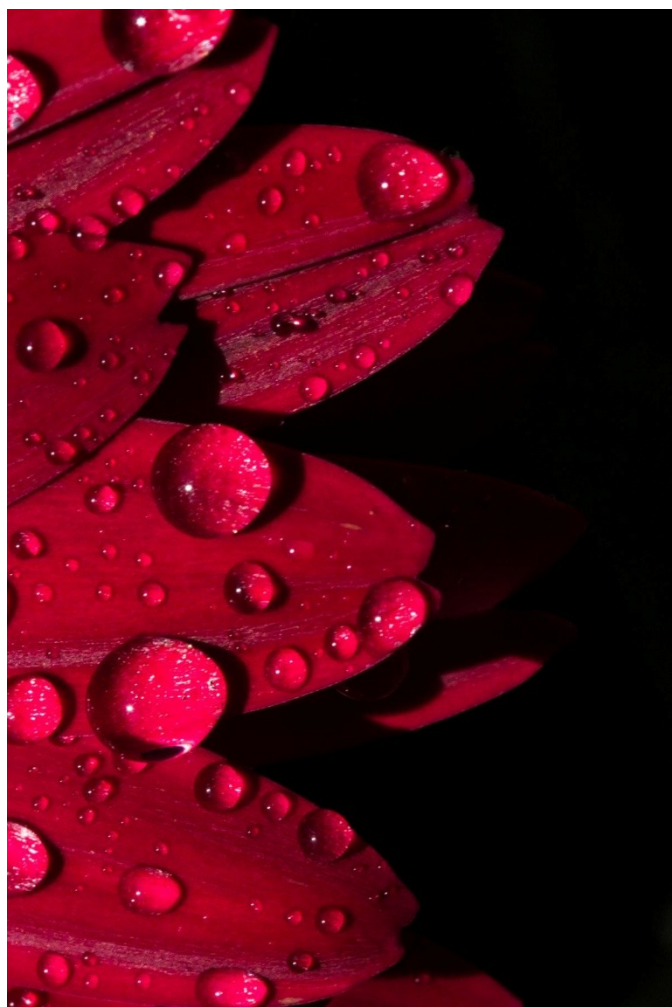
(Ktoré nútili splynúť.)

...že ak mi nestačí len jeden?

"Pre ďalšie príď za mesto.

Už je tam leto.

Musíš ma len do seba zvinúť."

XXXII.

"Pamätáš, keď som sa Ťa pýtal,
prečo si v Tvojej duši
neustále bosá?"

"Či záleží na tom,
že sa ma dotkol polnočný dážď?"

"Alebo skororanná rosa."

"Áno. Nech je náš život
nevysvetliteľne všedná báseň."

"Aj rýmovaná próza..."

(A to, že Ťa ľúbim?)"

"Pribudne ku každému slovu."

"Ako nezmazateľná glosa."

XXXIII.

A Ty si mi povedala:

"Od začiatku.

Keď sme sa spolu smiali.

Som Ťa ľúbila tajne.

Až neskôr.

Keď si mi napísal, že Ťi chýbam.

Mala som zrazu krásny strach.

Že na to prídeš.

Že ma skúšaš.

Alebo že to už dávno vieš.

A len čakáš.

Kým dospeje noc.

Kým budeme sami.

A predbehneš ma slovami:

Od prvej chvíle Ťa ľúbim."

XXXIV.

A Ty si mi povedala:

"Naše stretnutia majú podobný priebeh.

Čím dlhšie sme spolu, tým častejšie váham.

Či sa Ťa dotknúť.

Či začať vetu slovami "Pri Tebe...".

Alebo oboje ponoriť do ticha.

S vedomím, že máme čas.

(Potom odídeš.)

A zrazu som časťou okolia.

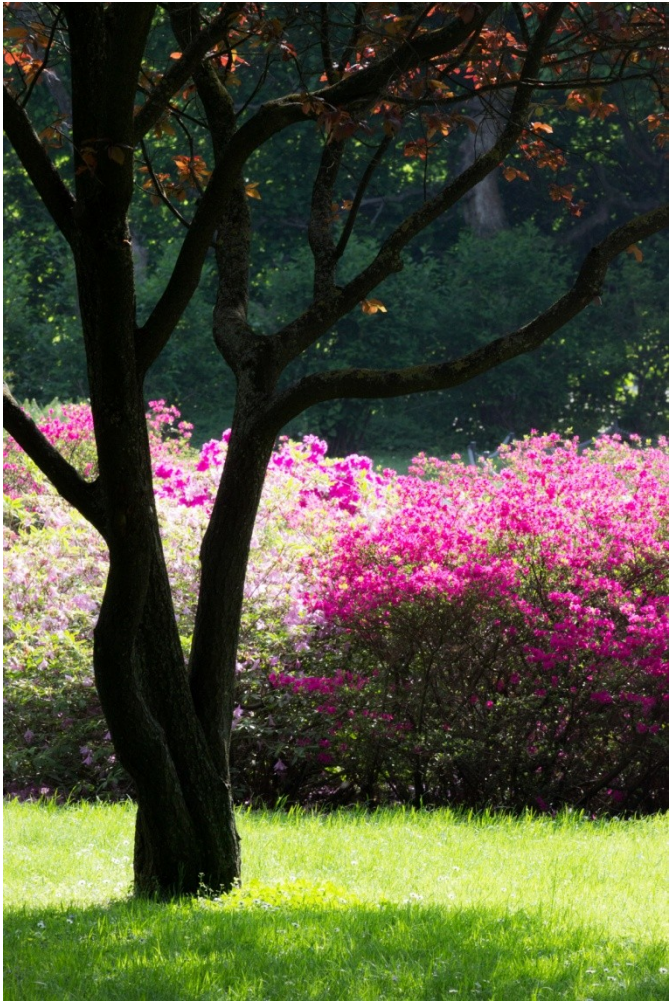
Ktoré tu nebolo.

Ktoré mi nechýba.

Keď sme ešte pred chvíľou

odložili na neskôr

prepojenie našich srdc."

XXXV.

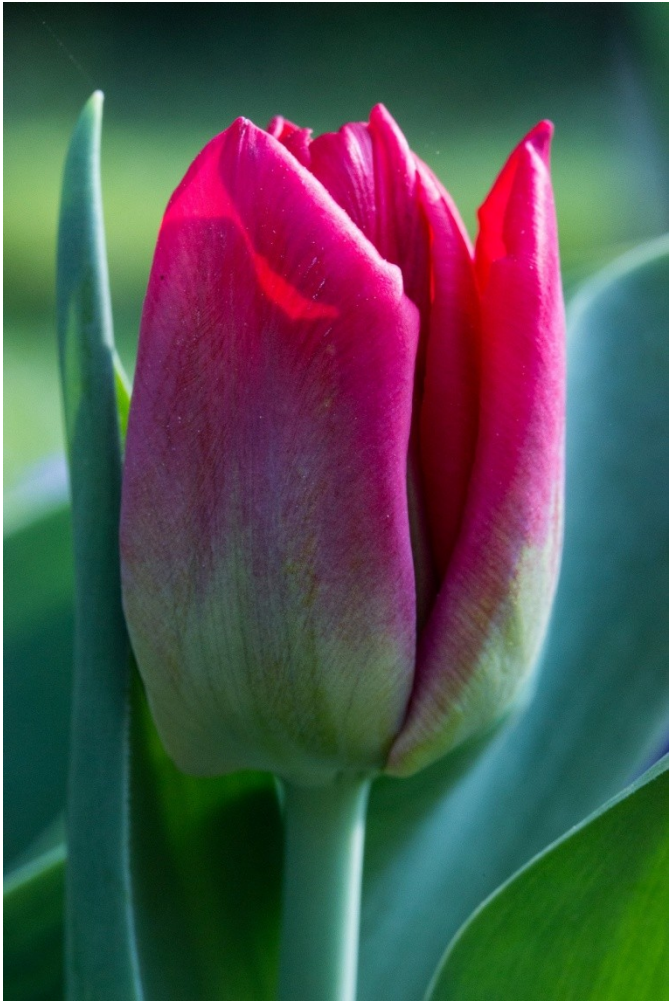
Myslel som si, že Ťa poznám.

V tom si sa pozrela do mojich očí.

A ja som objavil

ďalšiu záhradu.

V Tvojej duši.

XXXVI.

Ked' zavriem oči,
ešte počujem Tvoje vety.

(V ich presnom slede.)

Ako keby mi chceli opäť prezradiť.

Že potrebuješ niekoho.

Pri kom môžeš byť krehká.

XXXVII.

A Ty si mi povedala:

"Vždy.

Keď si myslím.

Že som na Teba zabudla.

Objavíš sa v mojich

predstavách.

A ja cítim,

že už nedokážem byť

bez Teba.

Opäť.

Šťastná."

XXXVIII.

Keď si so mnou.

Miestami vnímam.

Akou presnosťou sleduješ naše okolie.

A tým možno nevedomky meriam.

Tvoj záujem o mňa.

XXXIX.

P.S.:

Lúbim Ťa.

Ťak choď!

Odsúď ma za moje city!

A keď skončíš.

Sa ku mne vráť.

XL.

Niekedy.

Keď chcem byť sám.

Bez plánov.

Bez slov.

A bez kúštičkov tiesne.

Predstavím si niečo dávne.

Možno moje detstvo.

(Neviem opísať to presne.)

Je ticho.

Tak vzácne.

A predsa podobné tomu.

Čo cítim.

Keď zaspávaš.

Pod mojimi rukami.

XLI.

A Ty si mi povedala:

"Zakaždým.

Keď sme spolu.

Chcem ešte

pomalšie

čerpať

z toho

čo nás čaká.

(Kým sa vzdialíš.)

A ja budem opäť sama.

Opatrne rozprestierať.

Všetko.

Čo sme zažili.

Do mojich myšlienok."

XLII.

Zajtra ráno.
Keď sa niekto priblíži.
K najsvetlejšiemu bodu.
Prvej Tvojej predstavy.

Vedz.
Že som to ja.
Že som prešiel snami.

Ktorými si ma viedla.

Aj keď si na ne už nespomenieš.

Zajtra ráno.
(Ak Ti bude ten hlas známy.)

Vedz.
Že som to taktiež ja.

Kto Ti šepká:

"Pod' ku mne.
A keď budeš na dosah srdca.

Tvojou nehou

ma obdar."

XLIII.

Dnes.

Nadránom.

(Ešte si spala.)

Premýšľal som...

Či zhasnem svetlo.

Napíšem odkaz.

Nakoniec som Ťa len pobožkal.

A potichu odišiel.

XLIV.

A Ty si mi povedala:

"Pri každom stretnutí.
Keď mi odtajíš Tvoje myšlienky.

Chcem si pamätať ich vôňu.

Nádych.

Alebo sa aspoň v nich stratit'.

Naveky.

Nech všetko ostatné
vo mne kľudne odumrie.

(Kým sa usmeješ.)

A ja si uvedomím.

Že je to po prvý krát.

Keď sme sami.

A Ty mi prezrádzaš.

Ako ma vnímaš."

XLV.

Aj keby si nemala byť nikdy moja.

(Veď vieš.

Ten svet je Tvoj.

A je bez hraníc.)

Choď.

Budem Ťa čakať.

Tu.

V strede.

Tvojho srdca.

A ak sa vrátiš.

(A naše ruky sa spoja.)

Budem vedieť.

Že som sa mýlil.

XLVI.

Niekedy je zvláštne.

Počuť zblízka.

(Ako sa vo mne všetko borí.)

Tvrdia.

Že som zasnívaný.

Smutný.

(Či nie som chorý?)

Občas mlčím.

(Nevadí mi, že majú chladné ruky.)

"Hlavné je, že vo mne niečo horí."

Hovorím si.

Niekedy je zvláštne.

Že sám neviem.

Čo tie slová znamenajú.

A tak si zvedavo o mne čítam.

Z cudzích úst.

XLVII.

Keď pôjdeš ku mne.

A budeme oddelení stromami.

(Pozri sa do ich korún.)

Či som to ja.

Alebo Ty.

Kto tajnejšie sníva.

Keď pôjdeš ku mne.

Dávaj pozor.

Aj na všetky kvety.

A to,

čo si hore videla.

Im opatrne šepkaj.

XLVIII.

A Ty si mi povedala:

"Niekedy som

ako keby zamknutá.

Sama.

Do seba.

(Vieš, nikdy som si
nemusela na steny zvykať.)

Bolí tu.

Od začiatku.

Vnímam ich opäť.

Až vtedy.

Keď na ne

zaklopeš."

XLIX.

Podobné nedeľnému ránu.
Sú spomienky na Teba.

Živé.

Určité.

Zoradené v tichu.

Neznámeho mesta.

(Len o siedmej.

Sa medzi ne zaradili zvony.)

Na chvíľu som zastal.

Rozpoznávajúc v nich.

Tvoje srdce.

L.

Dnes som si prvýkrát uvedomil.

Že, aj keby to malo byť posledný krát.

(Nedáva to ďalej zmysel.)

Ti niečo tajiť.

(Pod' so mnou.)

Lúbim Ťa.

LI.

A Ty si mi povedala:

"Je vo mne smútok.

(Priznávam.

Chcela som ho zo mňa vybrať.)

Zahodiť.

Nech mi nie je ďalej známy.

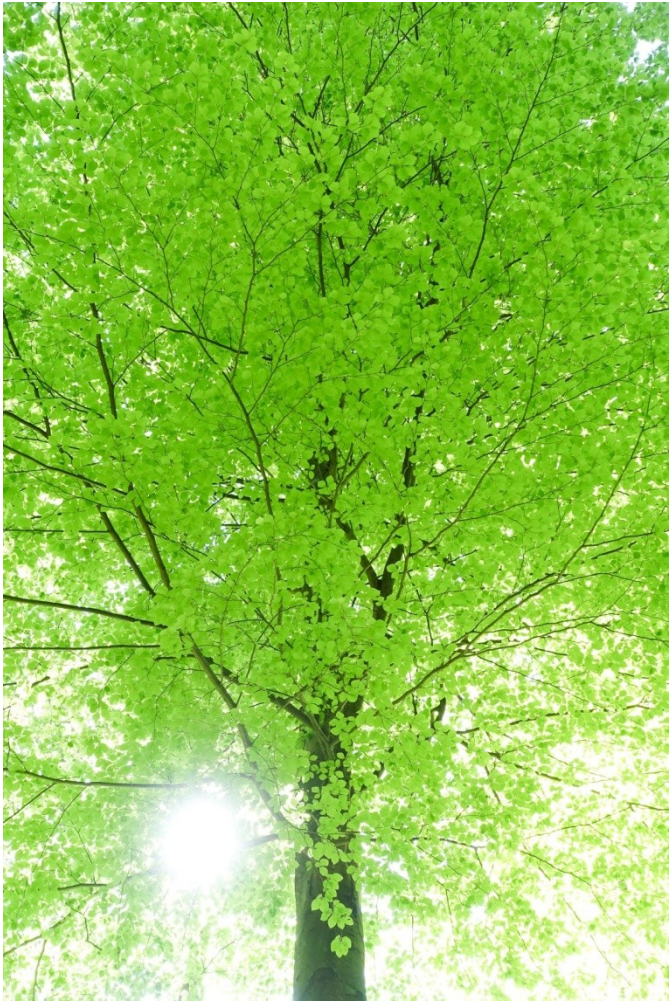
(Potom som si nebola istá.)

Či tu vždy bol.

Alebo len vzniká z toho.

Že ešte nemôžeme byť spolu.

A už nechceme byť viacej sami."

LII.

Keď dopisujem báseň.

(V strede lesa.)

Mávam často pocit.

Že ma sleduješ.

Ale nie.

To len zo stromov

padá šum.

(A až sa ma dotkne, si v zlomku uvedomím.)

Že je to tak.

Že ma vidíš.

Zo slov.

Ktorými som si Ťa oživil.

LIII.

Spomínam...
na to neobyčajne svetlé ráno.
Keď sme sa vyžívali.
V každej z našich
vážnych cností.

Hádajúc sa pohľadom.
Kto skôr zachytil...
Prvý dotyk.

A sfalšoval ho
mnohorako.

Do ďalšej a ďalšej
nerozvážnosti.

A tak si
predstavujem
aj zajtrašie ráno.
Aby som vopred vedel.
Čo Ťi dnes v noci.
Nemám zabudnúť povedať.

LIV.

Keď si sa v novembri pýtala:
"Poznáš rozmer môjho oddania?"

Márne som sa snažil.
Vymaniť z Tvojho pohľadu.
Moje vlastné váhanie.

Že som možno ako vietor.
"Ktorý nepozná pohyb?"

Ako strom.
"Ktorý nehľadá cestu?"

Ako ľahostajná hmla.
"Ktorá nevníma diaľku?"

Neskoršie som premýšľal.
Že som možno práve tým zrkadlom.
Ktoré Ti vášnivo ukazujem.
A sám seba nevidím.

LV.

Každé ráno.

Keď na Teba myslím.

Vítam nový deň.

Spomienkou.

Že to všetko vzniklo.

Medzi dvomi údermi.

Polnočného srdca.

LVI.

Bol to možno až príliš krásny deň.

(Ako keď na všetok smútok prilepíš pásku.)

Zrazu si sa vyhla môjmu pohľadu.

(Stalo sa niečo?)

Myslel som, že odchádzaš.

(Netušiac, že si si len predstavila.)

Ktoré slová vyberieš.

Ako ich zoradíš.

A ako mi nimi vyznáš lásku.

LVII.

P.S.:

Aj keď verím,

že nie.

Ale predsa.

Ak by nás svet raz rozdelil.

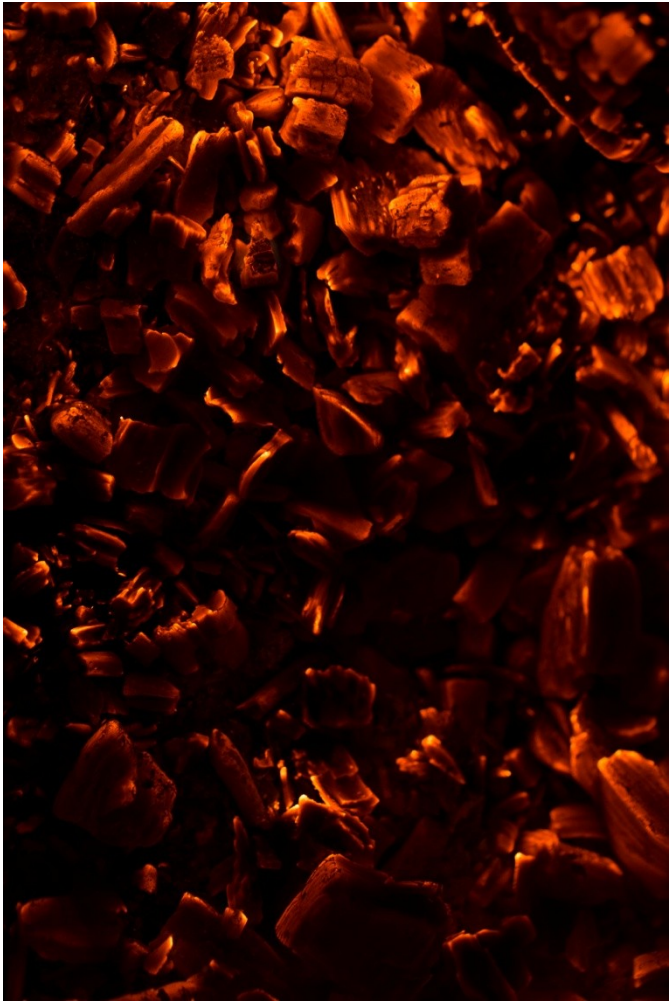
(Na zvyšné Ja.

A zvyšné Ty.)

Zasad' ďalší kvet.

Za každú chvíľu.

Keď si na mňa spomenieš.

LVIII.

A Ty si mi povedala:

"Zakaždým.

Keď budeš mať dlhú cestu domov.

(A bude Ti zima.)

Len si na mňa spomeň.

A v mojej duši

prenocuj."

LIX.

Myslel som si.

Že už všetko mám.

Že nič nepotrebujem.

(A že mi predsa len

niečo chýba.)

Tak som Ťa

dovtedy hľadal.

Kým si začala

existovať.

LX.

A Ty si mi povedala:

"Niekedy čítam cudzie básne.

Aby som zistila

či iní cítia

to čo ja.

A niekedy čítam Tvoje básne.

Aby som zistila

že cítim

to čo Ty."

LXI.

V tej chvíli.

Keď si sa stala časťou mňa.

Od únavy padali naše slová.

Krížmo.

Cez seba.

(Privolali ticho.)

(Tak si si to priala.)

Nech bez Teba.

Pre mňa zomrie všetko.

Hodiny zastanú.

Ale čas pôjde ďalej.

LXII.

A Ty si mi povedala:

"Priniesla som Ti knihu.

Nemusíš mi ju vrátiť.

A priniesla som Ti môj čas a moje dotyky.

Nehu, ktorá ostane nazvyš...

si odložíme.

Na horšie časy."

LXIII.

Až priveľa Teba.

Nosím v sebe.

(Aby som dnes mohol odvážit'.)

Čo z toho.

Som len ja.

(Kým som Ťa našiel.

Matne viem.)

Bolo to v tme.

(A tak Ti ďakujem.)

Že si mojím oknom.

Do vonkajšieho vnútra.

LXIV.

A Ty si mi povedala:

"Už som skúšala.

Vynechat' myšlienky na Teba.

(A vždy.

Keď sa to podarilo.)

Vznikol v srdci nový priestor.

(Bol prázdny.)

A ja som opäť vedela.

Koľko mi znamenáš."

LXV.

A Ty si mi povedala:

"Zakaždým.

Keď ma osloviš.

Odkrojím ďalší centimeter.

Z nášeho odstupu.

(Tak už poď.)

Bozkaj ma pod naším stromom.

(Pomaly.)

Ako inak.

Sa naučíš.

Moje meno.

Ešte viacej.

Zjemniť."

LXVI.

Píšem Ťi báseň.

A Ty sa pýtaš.

Prečo mlčím.

(Nie.

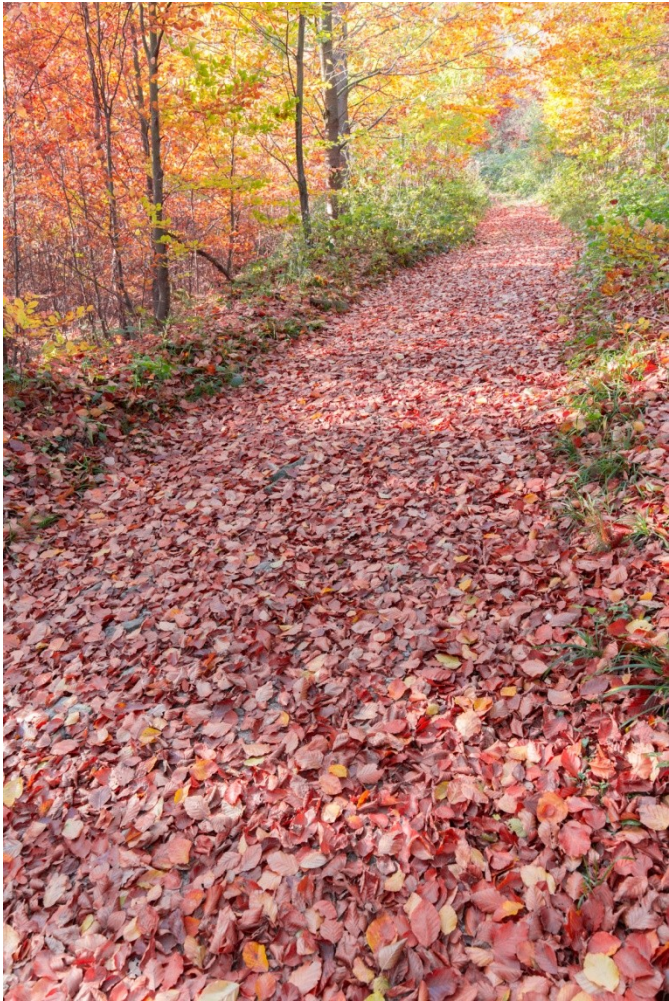
Nič sa nestalo.)

Len hľadám

spomienky.

(Ktoré sa rýmujú.)

Na Tvoje dotyky.

LXVII.

Myslela si, že ma poznáš.

V tom si sa pozrela do mojich očí.

A objavila ďalšiu cestu.

Do mojich myšlienok.

LXVIII.

V nočných uliciach.

Keď Ti do myšlienok.

Píšem listy.

(Často zmažem slová.)

Do polviet.

Ktoré Ti nepošlem.

Ostane ich pár.

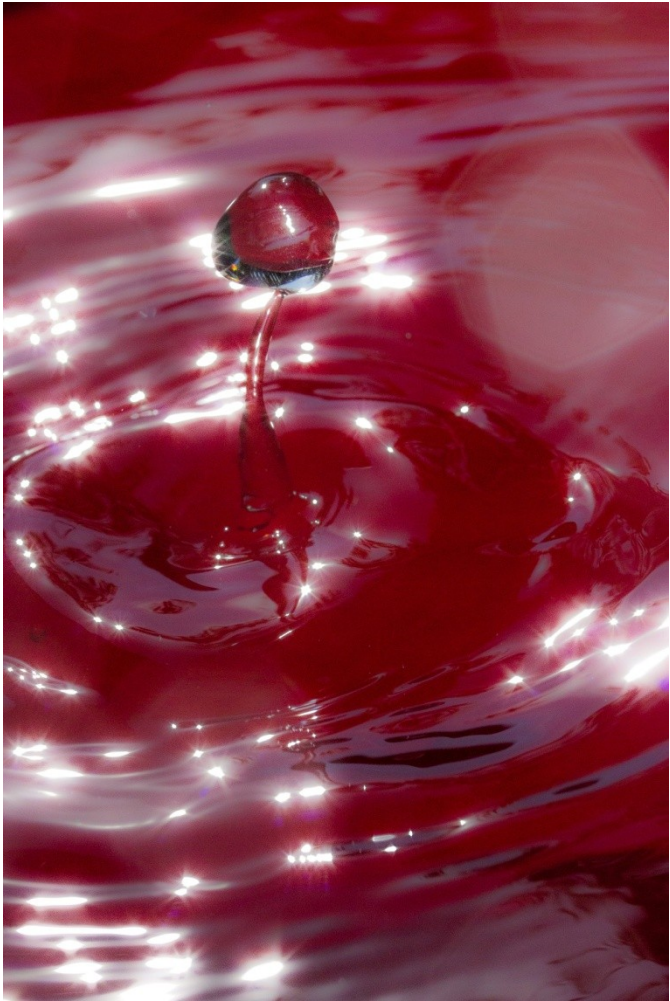
Možno jedna.

(Nie som si istý.)

A aj v tej.

Len nešikovne utajím.

Tvoju zvláštnosť.

LXIX.

Ak by si ma raz nechtiac.

Začala ľúbit'.

(Alebo by som Ťi len bezdôvodne chýbal.)

Skoč.

(Bez prípravy.)

Do môjho srdca.

A sleduj odtiaľ.

Ako sa Tvoj svet.

Šialene hýbal.

LXXI.

A Ty si mi povedala:

"Ak to myslíš so mnou vážne.

Nečítaj mi myšlienky.

A nepíš mi už básne.

Len pod' bližšie.

A zist'uj tesne.

Či je vášen prameňom nehy.

Alebo neha odpočinkom vášne."

LXXII.

Aj keby teraz.

(Nečakane.)

Nastalo všetko.

(Čo si praješ.)

Bol by to naďalej

Tvoj smútok.

Cez ktorý.

By som Ťa v sebe.

Spoľahlivo.

Rozpoznal.

LXXIII.

A Ty si mi povedala:

"Ak máš dnes večer

chvíľu čas.

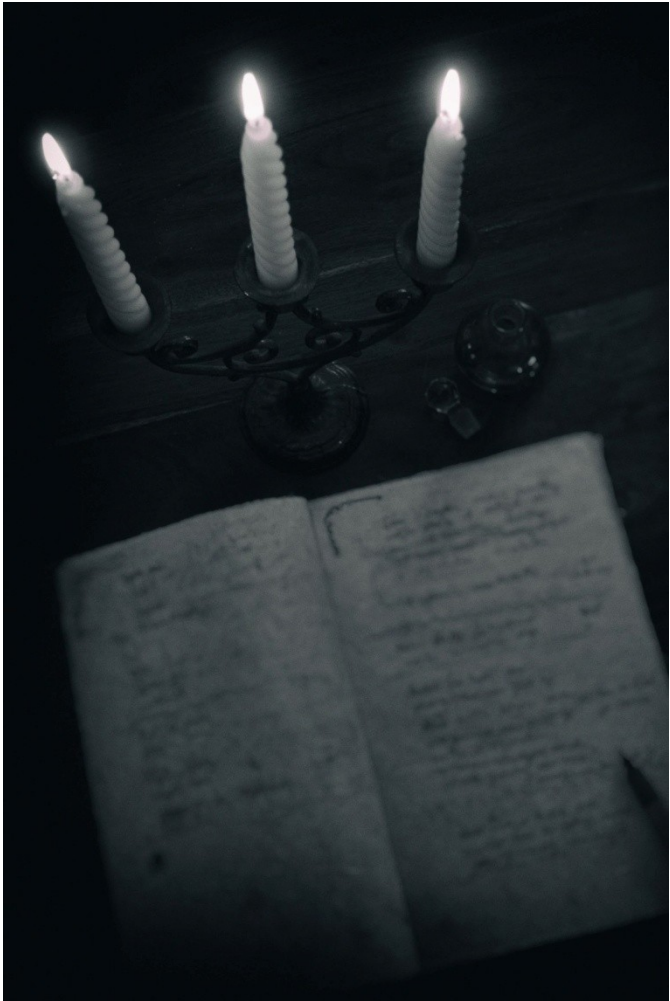
Príď v tichu.

Do môjho sveta.

(Všetko priprav.)

A Tvojou láskou

ma lieč."

LXXIV.

Skúšal som Ťi

napísať odkaz.

Niečo v zmysle.

Že vzdialené sú len naše dotyky.

(Nikdy my.)

Ale čím viacej

k Tebe cítim.

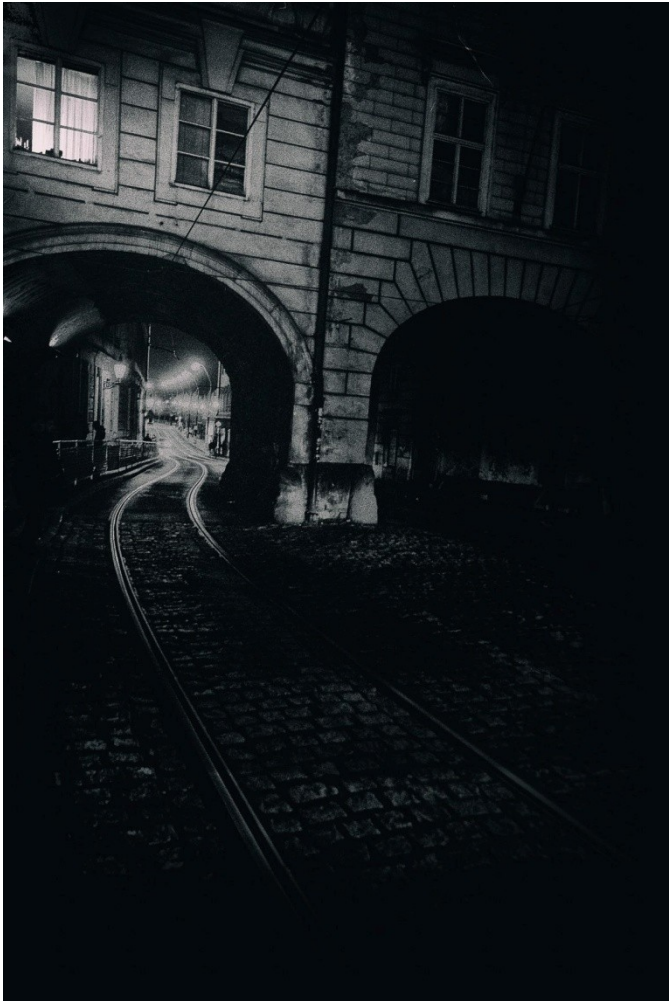
Tým rýchlejšie

sa menia

rôzne vnemy.

V to isté:

Ľúbim Ťa.

LXXV.

Každú noc.

(Som tu pre Teba.)

Či si šťastná.

Alebo Ťa niečo trápi.

(Vyкриč sa do mojej duše.)

A až potom.

Si v mojich

rukách.

Odpočív.

LXXVI.

Zníž.

Tvoje zbrane.

(Ak nie na nulu.)

Aspoň na minimum.

(Veď sa len skrývaš.)

Za túžbou.

Po ešte viac citoch.

LXXVII.

A Ty si mi povedala:

"Keď uveríš.

(Že Ti patrí.)

Navštív každé miesto.

V mojom srdci.

(A na tom najtmavšom.)

Ma oddane

hrej."

LXXVIII.

Nezáleží na tom...

Čo iní majú.

(A čo si o mne myslia.)

Mojím šťastím budú rána.

Keď sa zobudím skôr.

(Aby som nakreslil

letné vyznanie.)

Do Tvojich vlasov.

LXXIX.

A Ty si mi povedala:

"Niekedy.

Keď som sama.

A nemyslím na Teba.

Miestami cítim.

Akoby si to bol

predsa len Ty.

Kto sa

prezlieka

do mojich myšlienok.

V tom si predstavujem:

Aké to asi je?

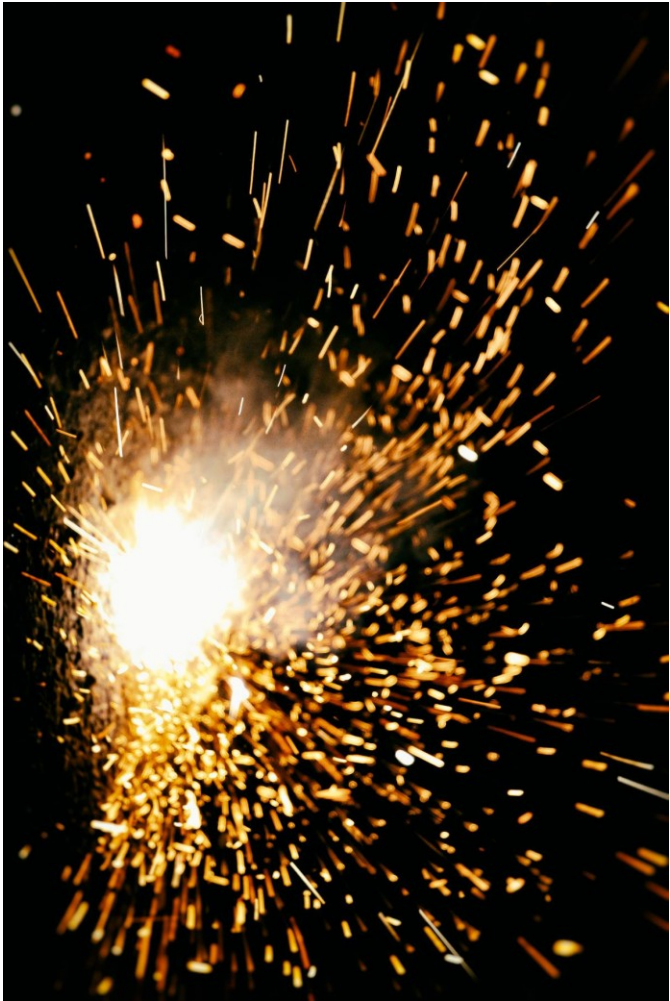
Keď si bezo mňa.

A skladáš si ma z dotykov.

Ktoré som Ťi nechala.

Až Ťi raz

budem chýbať."

LXXX.

Predstavujem si.

Ako Ťa hľadám.

Stretnem.

Zaľúbim.

(A že aj Ty do mňa.)

Až si uvedomím.

Že tá v zátvorke.

Je vymyslená veta.

Ktorú si v rozpakoch

domýšľam.

Do Tvojich očí.

LXXXI.

V noci.

Keď som počítal hviezdy.

Už som ich skoro mal.

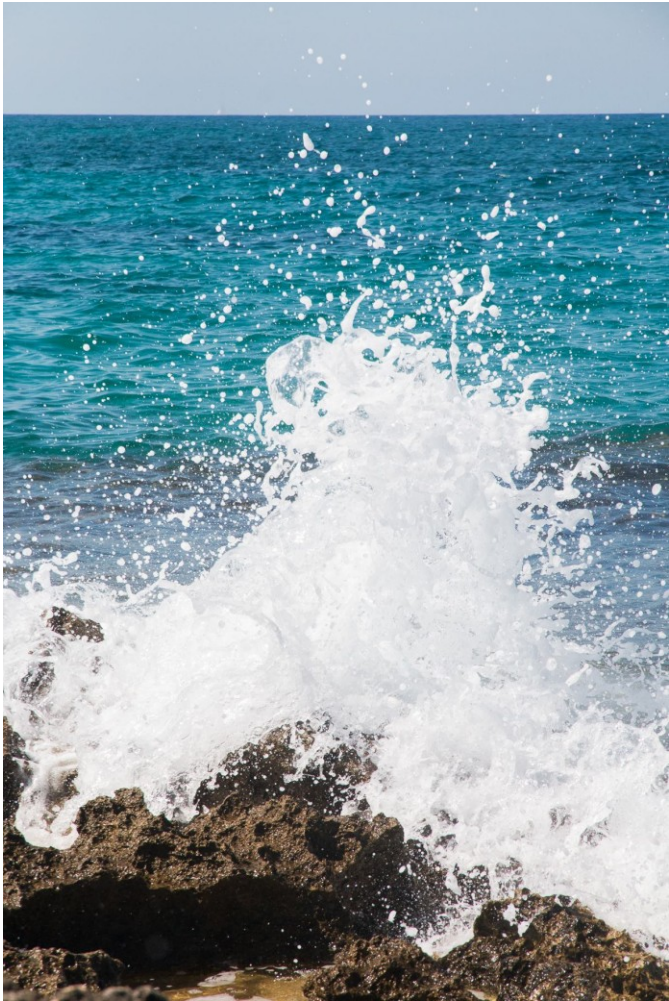
(Chýbalo ich pár.)

Možno jedna.

Potom som si spomenul.

Aké to je.

Keď sa pri mne smeješ.

LXXXII.

A Ty si mi povedala:

"Keď je čas prázdny.

A miesto sa v ňom rozmaže.

Si tu.

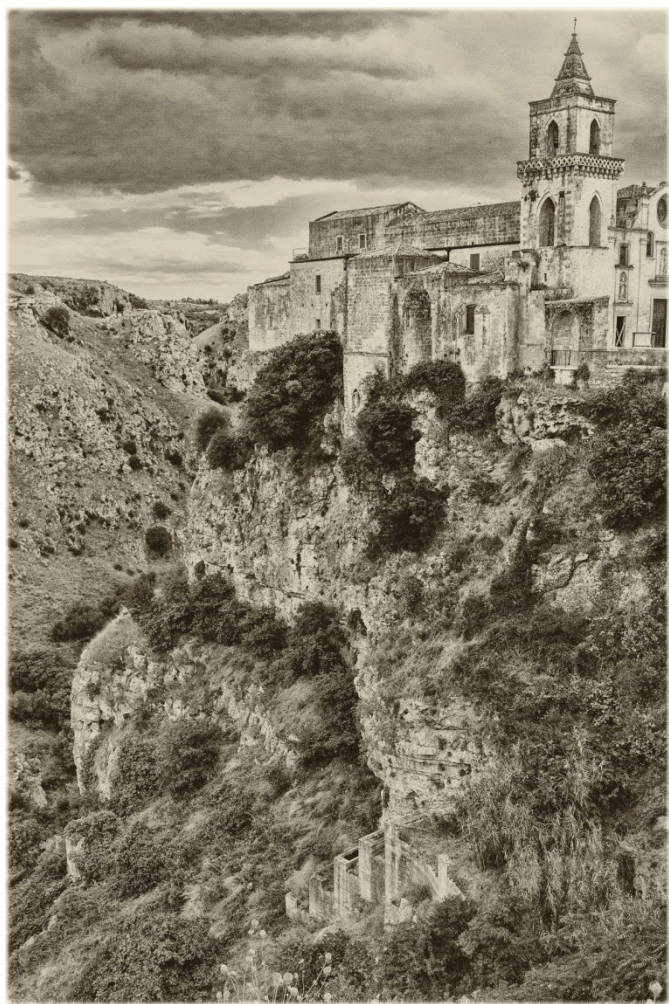
(Len pre mňa.)

Pod zvláštnymi dotykmi.

Rozbaľuješ more.

A ja Ti bez slov

ďakujem."

LXXXIII.

Keď si ďaleko.

Postupne cítiť.

Nedostupnosť.

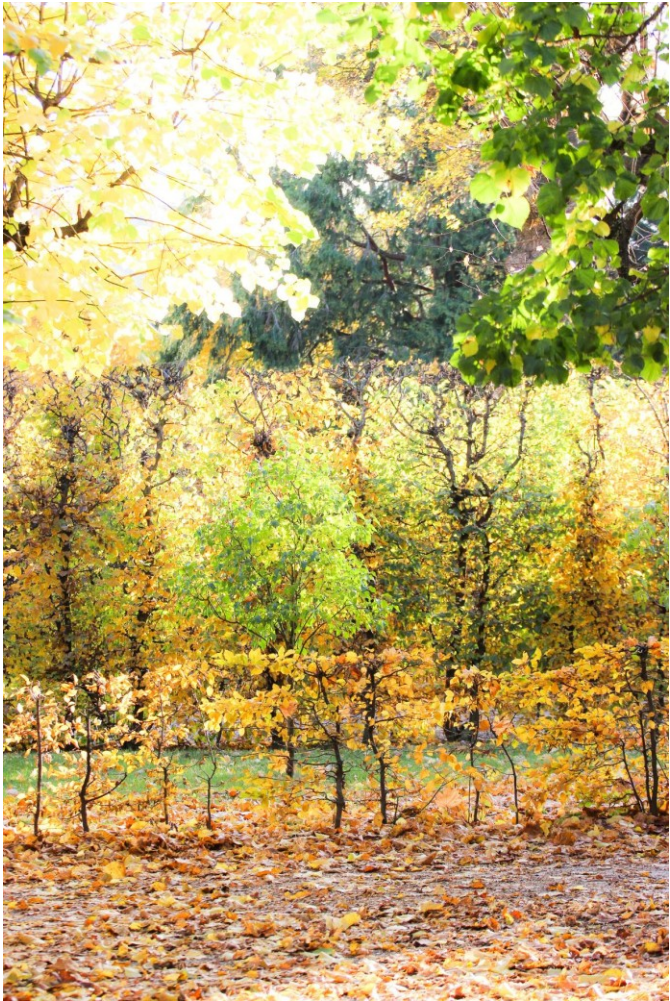
Sĺz.

(Premýšľam opäť.)

Či Ťa priveľmi ľúbim.

(Alebo si ma zranila?)

Že padli tak hlboko.

LXXXIV.

A Ty si mi povedala:

"Buď.

Mojím.

Svetlom.

(A zakaždým, keď

budem zle snívať.)

Do rán.

S Tebou.

Ma.

Buď."

LXXXV.

Niekedy sa ešte raz obzriem.

Akoby som cítil.

Že si tu.

(Či si to len nahováram?)

Že máš dost' s tým...

čo je teraz?

(Neviem.

Nehnevám sa.)

Skôr Ti závidím.

(Najviac vtedy.)

Keď odchádzam mlčky.

Z miest.

Kde sme boli šťastní.

LXXXVI.

A Ty si mi povedala:

"Kľudne

o mne mlč.

Na mňa zabudni.

(Alebo ma v sebe zapieraj.)

Aj tak si ma budeš

pred spánkom.

Tvojím hlasom

čítať."

LXXXVII.

Je toho veľa, čo už vieš.
Je toho veľa, čo tajne cítiš.

(Ale až keď použiješ krídla.)

Sa naučíš dýchať.

LXXXVIII.

Láska je.

Dokým.

Si.

Pri každom stretnutí.

Po prvý krát.

Pri mne.

LXXXIX.

Len keď som sám.

Som sám sebou.

(Buď to tajím.

Alebo mi šuškejúc sľúbia.)

Že je to v poriadku.

Že to ostane medzi nami.

(Aj tak mi príde zvláštne.)

Že chcú.

Ten smútok.

Zo mňa vyhnat'.

(Pre ktorý ma ľúbia.)

XC.

Keď sa zahľadím dlhšie.

Do Tvojich očí.

(Už viem. Je to klam.)

Koľko mi to pripomína.

(Zakaždým ostane len to, že...)

Ťa ľúbim.

(Práve preto.)

Že je nemožné.

Ťa porovnať.

XCI.

A Ty si mi povedala:

"Dnes v noci.

Keď budeš skladat'.

Naše životy.

Do jedného obrazu.

(Prezrad' mi.)

Akú farbu majú miesta.

Kde sme boli spolu.

Kde nás niečo čaká.

A kde mi chýbaš."

XCII.

Tvár sa.

Že ma nepoznáš.

Že nevieš kde sme.

(A že sa nič nestalo.)

Len zatvor oči.

A z mojich pier.

Si ďalšie bozky.

K sebe.

Zober.

XCIII.

Keď zaspávam.

(A počut' dážď.)

Jediné - na čo myslím.

Si Ty.

(Že ak je Tvoje srdce z krištáľu.)

Padá teraz.

Rovnako.

Ako moje.

(Že máme ešte chvíľu čas.)

Ved vieš.

Ticho je čakajúci priestor.

Pre vyznania.

XCIV.

Keď zastavíš
na tom správnom mieste

čas.

Zaklop ako vždy.

(Budem Ťa čakať.)

V ozvene slova Ty.

(Ktoré si mi dala pre chvíľu.)

Keď mi budeš najviac chýbať.

XCIV.

Keď zacítiš prvý dotyk.

(Ktorý sa neudial.)

Keď jeho jemnosť.

(Prepáli zamrznutý žiaľ.)

Keď rozkvitne slovo.

(Z každej obnovenej slzy.)

A Ty ich dodržíš.

(Skôr ako sľúbiš.)

Už je neskoro.

(Už niet cesty späť.)

Už dávno ľúbiš.

XCVI.

A Ty si mi povedala:

"Sú dni.

Keď dlho.

Do noci.

Oddiaľujem zajtra.

Sú dni.

Keď úplne stačí.

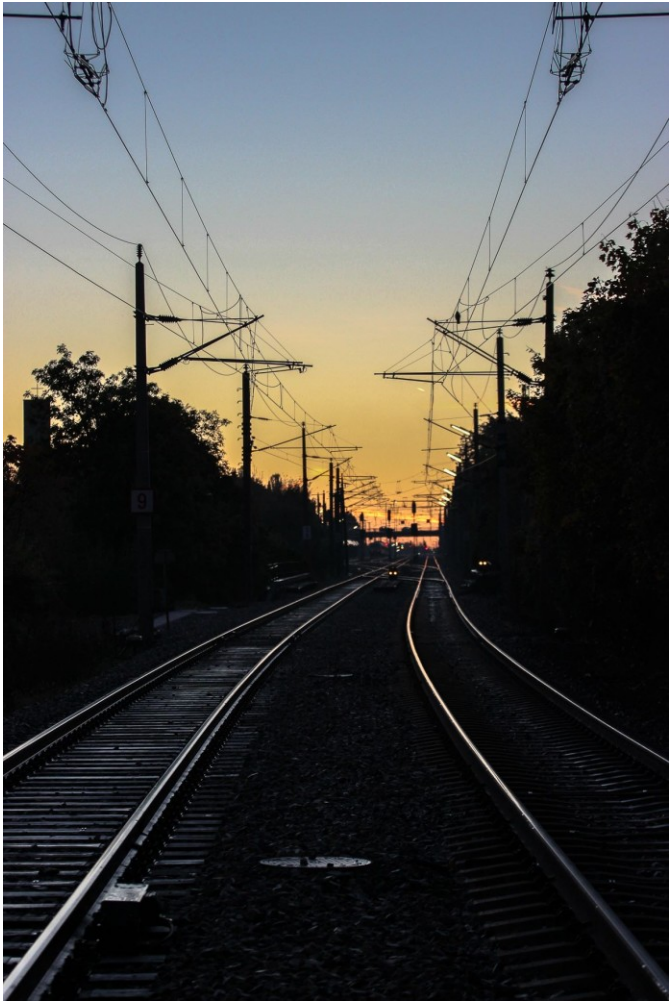
Že už nie je včera.

Ale každý deň

zachraňuje

to.

Ako ma ľúbiš."

XCVII.

(Hľadal som... ale už viem.)

Neexistuje

žiadne

miesto

v diaľke

kde by

som

necítil

Tvoju

blízkosť.

XCVIII.

Zakaždým.

Keď Ťa neviem nájsť.

Píšem dušu na papier.

Obnovujúc miesta.

Kde si rada.

(Keď do nich rozlievam noc.)

Si opäť tu.

Bližšie ako včera.

(Podávaš mi ruku.)

A ja Ťa medzi riadkami

počujem dýchať.

XCIX.

Prišla si do môjho sveta.
Bez toho aby som Ťa pozval.

Mala si pravdu.
Vytvoril som ho pre Teba dávno pred tým.

Ako som Ťa spoznal.

Prišla si, bez čo i len šepkaného „Smiem?“

Mala si pravdu.
Si jedinou súčasťou
všetkých nemenných zmien.

Zlákal som Ťa, bez toho aby si môj spôsob dooznala.

Mal som pravdu.
Zaľúbila si sa skôr.

Ako si ma spoznala.

Zlákal som Ťa, bez čakania na zbytočné „Smieš“.

Mal som pravdu.
Prišla si, aby som Ťa neochránil pred tým

čo odo mna chceš.

C.

Ako napíšem „Ľúbim Ťa“?
Bez pocitu viny.

Aby si vedela,
že som to nebol ja.

Ani nik iný.

Skúšal som to dúhou.
Pridávajúc nové pruhy.

A Ty si si myslela
ako zvláštne sú niektoré druhy.

Zbieral som pod nimi kvety.
Bez zranenia vlnitej lúky.

Aby si ma konečne odmietla
priblížením Tvojej ruky.

Sľúbil som Ťi večnosť
bez ťažkého puta.

Aby si ostala pri mne.
Keď bude jar krutá.

Skúšal som byť motýľom.
Oboznajúc Tvoje vlasy.

Či Ty alebo on je viac
nevedomý svojej krásy.

Ako napíšem „Ľúbim Ťa“
bez použitia mien.

Aby som bol Tvojím jedom
a liekom zároveň.

CI.

Bol záver jesene.

A bola to tá poézna chvíľka vzniku.

Keď sa príroda znenazdajky zdôverí.

Ako keď zo zákulisia sleduješ mága.

(Ktorý kúzli bez jediného triku.)

A nikto mu to neverí.

Bolo mi šťastne.

V presnom opaku tohto citu.

Skladať z kvapkajúcej hmly básne.

O Tebe.

O nás.

A ukladať ich pred ulitu.

Bolo mi akoby

niekto vpašoval do šumu

"Čo o sebe vieme?"

Ako na začiatku
keď sa stromy v strede stretli

pýtajúc, či

"Môžeme ostať navždy spolu,
len keď sa rozídeme?"

Bol začiatok zimy.

A bola to tá osamotená chvíľa nových rýh.

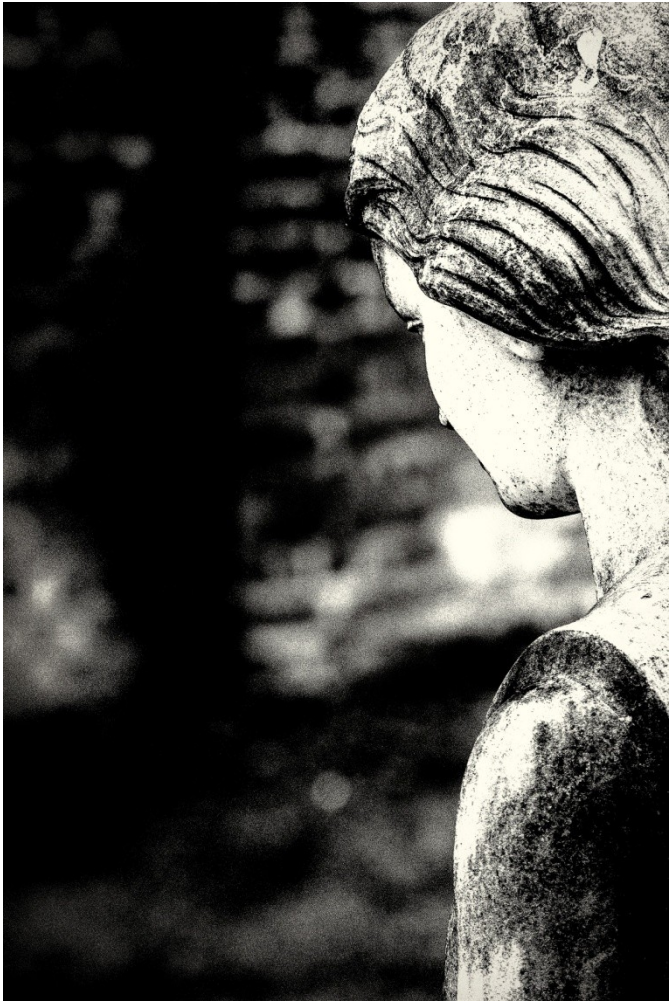
Ktoré do letokruhov vrástli.

Budeme spolu.

V knižnici nenapísaných kníh.

Nemusíte urobiť ani krok.

Aby ste rástli.

CII.

Pre slová,
ktoré pred Tebou skrývam.

V noci radšej bdiem.

A cez deň prismelo snívam.

Možno Ťa len Púbiť ranit'.

Tým že som nám vybral večnosť'.

Kľudne sa bráň!

Zapieraj mi Tvoju jedinečnosť'.

Vieš aké je to márne
keď čas do miesta zlúčime.

Sme si čoraz bližší.

Aj keď sa celý život lúčime.

CIII.

Píšem Ti odkaz.

Kde sa pýtam.

Či je naša vášeň
neprestajne plynulá.

Či ešte cítiš bolesť
z minulej lásky.

Alebo lásku z bolesti.

Ktorá sa objatím minula.

Píšem Ti odkaz.

Niečo v zmysle.

Že som bol na začiatku
vedome plachý.

Aby si prišla .
Do môjho srdca bosá.

A v strede sa zvinula.

CIV.

Myslím na...

do polnoci zasadené zvony.

(Ako sme neadekvátnym počtom objatí

zamotali stred Barcelony.)

Ako niekto
spoza zožltnutej záclony
nás celý čas sledoval.

Netušiac, že som Ťa sem viedol.

A zároveň nasledoval.

Ako si sa návratu nežne stránila.

Až kým som Ťi sľúbil,
že ak by som sa raz zobudil bez srdca.

Že by si ma mlčaním aj tak zranila.

CVI.

Neviem či vieš, že Ťa čakám.
Len v diaľke cítim Tvoju blízkosť.

V tom sa sám seba pýtam:
"Odkiaľ to vieš?"

Myslím na odraz slnka.

Že ak sa zmestí na kvapku vody,
je v tej jednej kvapke celé slnko.

Že tak aj Tvoja krása vtisne
do jediného bodu všetku krásu.

(Zrazu sa cítim trochu nesvoj.)

Či stačí vybrať Tvoje obľúbené miesto
a môj obľúbený čas.
Aby si prišla?

Aj tak Ťa trpezlivo čakám.
Schúlený v myšlienke
ako mi kladieš na tvár Tvoje ruky.

CVII.

Včera.

Keď si povedala.

Že píšem krajšie, keď som smutný.

V duchu som položil kvety na našu lásku.

Mlčky si predstavujúc.

Aké by to bolo, kebyže tu nie si.

(Bola tam tma.)

Z dní keď som túžil niekoho chrániť.

Stúpajúca z lesov

ponad samotu priliehajúce strechy.

A boli tam posledné strany

nedoručených listov.

Ktoré som v podkroví čítal.

Aby niekto cudzí plakal z mojich očí.

copyright © 2016 miloslav bartos

facebook www.facebook.com/blogmiba

homepage dychajma.com

email newdawnfades@gmx.at